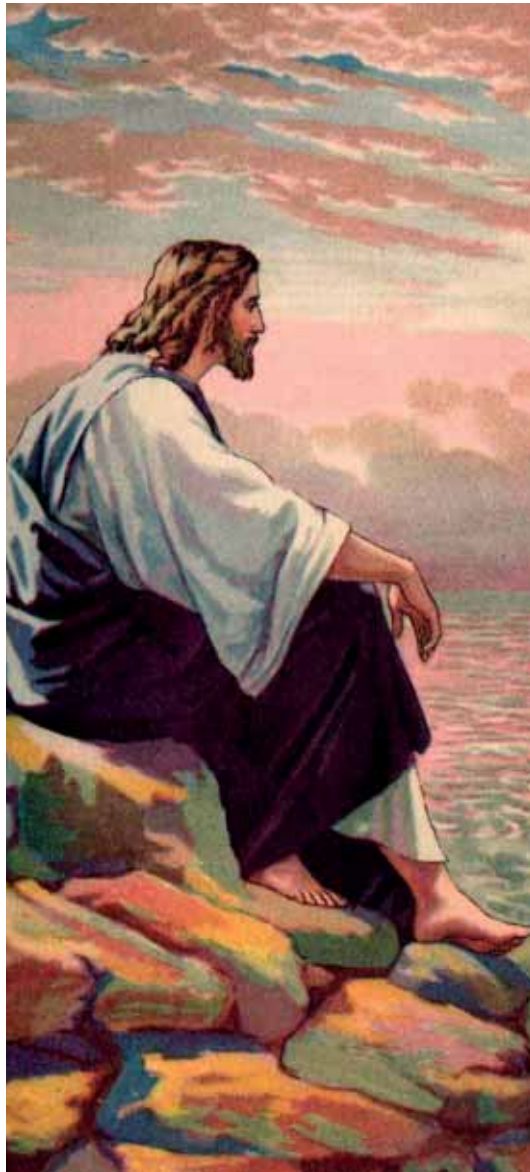

JÉZUS ELVESZETT IFJÚKORI ÉVEI

Bizonyára ismerős az anekdota, amikor a fiatal hittanuló felkiált: milyen érdekes, hogy Jézus életének minden nagy eseménye ünnepra esik! E kedvesen tréfás felfedezés rávilágít egy mélyen rejlő tényre: bármennyit is tudunk Krisztusnak a földön töltött mindennapjairól, a megindító születéstörténetéről, tanításáról, csodáiról, az ember iránt tanúsított határtalan szeretetéről, kereszthaláláról és feltámadásáról, ifjúkora homályba vész.

Lukács evangélista szűkszavú állításán kívül - „Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben” - gyakorlatilag semmit sem mondhatunk Krisztus fiatalkoráról. Most azonban itt a bizonyíték, mely fellebbenti a fátylat Jézus életének ismeretlen éveiről!

A tények szava

Ha a Jézusról szóló legkorábbi írásokat kívánjuk vizsgálni, két csoportba sorolhatjuk azokat: keresztény és nem-keresztény feljegyzések körébe. Ez utóbbiak meglehetősen röviden nyilatkoznak róla; a Josephus Flavius, az ifjabb Plinius, Tacitus és Suetonius tollából származó utalások mindössze arra elegendők, hogy Jézus történelmi valóságának tényét igazolják. Életének eseményeiről nem beszélnek. Az ősi keresztény evangéliumok kéziratai, papirusztöredékei meg a korai egyházatyák tanításai ugyan elének tárják Krisztus mindennapjait, szavait és tetteit, de nem térnek ki fiatalkorára. Egyedül az apokrif írások némelyike foglalkozik Jézus ifjúkori éveivel, ám ezek javarészt meszeszerű, olykor az ízlésesség határát súroló legendás fejezetei komoly kétséget támasztanak hitelességüket illetően. Marad tehát a fehér folt és egy kérdőjel: vajon miként telt Jézus Krisztus fiatalkora?

„Ami az Istené, az az emberé is.”

E szavakkal válaszolt a Himalája hegyei közt megbúvó hemiszi kolostor lámája 1887-ben Nyikolaj Notovics orosz újságíró kérdésére, mely szerint hajlandó-e rendelkezésére bocsátani a Szent Íszá, azaz Jézus Keleten töltött éveiről szóló írásokat. A tekercsek beszámolnak róla, hogy Krisztus 13 és 29 éves kora közt bejárta Indiát, Nepált, Ladakhot és Tibetet, tanult és tanított - Kelet népei a mai napig ismerik és tisztelik őt. 1894-ben Notovics könyvet adott ki rendkívüli felfedezéséről, s állította: rábukkant arra az ősi buddhista kézíratra, mely részletesen bemutatja Jézus számunkra ismeretlen éveinek eseményeit.

A bizonyíték bizonyítéka

Notovics fenti kötete - nem meglepő módon - vegyes fogadtatásra talált. Évekkel később került Abhédánanda, a Kelet és a Nyugat irodalmában egyaránt jártas, magasan képzett vallásoktató kezébe, aki 1922-ben elindult Hemiszbe, hogy leleplezze Notovics állításának hamisságát. Amikor a kolostorba ért, és kérdéseit feltette a lámáknak, megtudta, Notovics története igaz, s a Szent Íszáról szóló tekercsek valóban léteznek! Abhédánanda gondos munkával jegyzeteket és vázlatokat készített, majd 1929-ben kiadta a kolostorban őrzött kéziratok bengáli nyelvű fordítását.

Útinapló és idézetek

1924-ben Nicholas Roerich, nemzetközileg elismert régészprofesszor és festő expedícióra indul Közép-Ázsiába, hogy megörökítse e távoli világ tájait és népeit, elmélyítse nyelvtudását, s megvizsgálja a gazdag keleti legendák és hagyományok mögött megbúvó tényszerű valóság lehetőségét. Utazása során számos kolostorban megfordul, több tanítóval beszél, s 1929-ben kiadott útinaplójában lejegyzi Íszá keleti tartózkodásának történetét, s bőségesen idéz a témával összefüggésben felfedezett kéziratokból.

„...A ti Jézusotok itt járt.”

1939-ben Elisabeth Caspari svájci zenepedagógus férjével egy Kailásza-hegyi zárandokúton jár, s ugyanazon az útvonalon halad, mint egykor Notovics; egyenesen Hemisz felé, hogy ott részt vegyen egy ünnepélyes, háromnapos fesztiválon. Egy alkalommal, amint a kolostor épületének lapos tetején üldögélnek, odamegy hozzájuk a rend könyvtárosa, s három, díszes fedelelkel ellátott kéziratot nyújt át nekik, miközben örömtől sugárzó arccal, tisztelettel és büszkén ejtve a szavakat ezt mondja: „Ezek a könyvek arról szólnak, hogy a ti Jézusotok itt járt.”

Ember az írás mögött

A fenti utazók mindegyike megörökítette e lebilincselően izgalmas világ képét: tolluk, ecsetjük és fényképezőgépük részletesen bemutatja e távolinak tűnő birodalom tájait, lélegzetelállító szépségű hegyeit és gleccsereit, kalandos ösvényeit, az itt élő emberek mindennapjait, szokásait, étkezését, öltözködését és gondolkodásmódját. Őszinte szavaikon és ábrázolásukon keresztül szinte magunk előtt látjuk a félelmetes, mégis csábítóan vonzó Himalája jeges-zöld koronáját, az őshonos lakosok szegényes, mégis elégedett életét, ráncoktól szőtt arcukon felvillanó mosolyukat. Érezzük a frissen fejt kecsketej fanyar zamátát, a szónamargi rét virágainak illatát, halljuk a pónilovak fürdetésének zaját, egy fiatal, táncot lejtő ladakhi lány ruhájának suhogását, a hemiszi szerzetesek köszöntését, az ünnepi cintányérok hangját, s mindazt a csodát, melyet egy ismeretlen világ tár szemlélője elé. Ezek a beszámoló alkották keretét a Szent Íszá életéről, tanításáról és tetteiről szóló verseknek, a fent említett kéziratokból származó idézeteknek, melyek hitelt érdemlően tanúskodnak Jézus Krisztus fiatalkori éveinek eseményeiről: tanulásáról, imáiról, meditálásáról, oktatásáról, egyszóval, monumentális küldetésére való felkészüléséről.

Kapocs Kelet és Nyugat között

A szemtanúk leírásaira, képeire, s az ősi, Szent Íszá ifjúkoráról szóló kéziratokra nem csupán, mint „hézagpótló” dokumentumokra tekinthetünk: azok akarva-akaratlanul is kézzelfogható közelségbe hoznak egy, a mai modern nyugati civilizáció számára ismeretlennek és idegennek tűnő kultúrát. Így ébresztenek rá a megfellebbezhetetlen tényre: Kelet és Nyugat vallásait és lakóit számtalan fizikai-szellemi hasonlóság s egy elgondolkodtatóan szoros kapocs köti össze: maga Jézus Krisztus személye.

Bartos Zsuzsanna

Ajándék könyvekért keresse e havi nyereményjátékunkat.

www.bioenergetic.hu

Elizabeth Clare Prophet: Jézus elveszett évei
A Három Próféta könyve

